

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ω γλυκύ μου έαρ, γλυκύτατο μου τέκνο. Που έδου σου το κάλος; Έραναν τον τάφο. Αι μυροφόροι μύρα, λίαν πρωί ελθούσαι

Η ΚΟΡΥΦΩΣΗ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Αγαπητέ αναγνώστη καλημέρα.

Οι «Στιγμές της ζωής» τις Άγιες αυτές μέρες αφιερώνουν σήμερα, λίγες γραμμές για το Θείο Δράμα που βιώνουν κάθε χρόνο τα εκατομμύρια των Ορθοδόξων Χριστιανών σε ολόκληρο τον κόσμο, καθώς την Μεγάλη Παρασκευή οδηγείται ο Ιησούς Χριστός στην Σταύρωση.

Τις μέρες αυτές και συγκεκριμένα την Μεγάλη Παρασκευή ο καθένας μας φέρνει στηνθύμψή του, τα παιδικά και τα νεανικά του χρόνια, όταν παρακολουθούσαμε στην εκκλησία να ψάλλεται ο πιο συγκινητικός ύμνος της Χριστιανοσύνης ο «Επιτάφιος Θρήνος».

*Αι γενεαί Πάσαι / ύμνον την ταφή σου
Καθελών του ξύλου /Ο Αριμαθείας εν τάφω σε κηδεύει*
****

Από ό,τι γράφουν οι ιστορικοί, δεν είναι γνωστό από ποιόν και πότε γράφτηκε η ποίηση του «Επιταφίου Θρήνου». Υποστηρίζουν μάλιστα ότι: «η απουσία του, από τα παλιότερα λειτουργικά βιβλία, μας πείθει πως είναι γέννημα των τελευταίων χρόνων του Βυζαντίου».

Προσθέτουν δε ότι: «με τις έξοχες εικόνες, τον παλμό και το πάθος του προκαλεί ρίγη συγκίνησης».

Κάθε χρόνο ο καθένας μας συμμετέχει σε βάθος ψυχής τις Άγιες αυτές μέρες και αναπολεί χρόνια περασμένα. Οι περισσότεροι από εμάς, τους παλιούς, στα χρόνια της νιότης μας, βρισκόμαστε στην πατρίδα. Άλλοι πάλι -όπως εγώ- γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε σε ξένες πατρίδες, αλλά όμως σε τόπους όπου ο ελληνισμός τότε ήκμαζε και μεγαλούργησε σε όλους τους τομείς, κοινωνικά, οικονομικά, πολιτιστικά. Αναφέρομαι στην Αίγυπτο και συγκεκριμένα στην Αλεξάνδρεια.

Ήταν μια Ελλάδα εκτός Ελλάδας. Όσοι ευτύχησαν να ζήσουν εκεί τα ξένοιαστα παιδικά και νεανικά τους χρόνια είναι γεμάτοι από τις πιο όμορφες και συγκινητικές αναμνήσεις.

Οι εκκλησίες την Μεγάλη Εβδομάδα γέμιζαν από πιστούς.

Στον αυλόγυρο του ναού οι νέοι και οι νέες έδιναν μια ξεχωριστή νότα. Απέπνεαν ένα ξεχωριστό αέρα δροσιάς που φέρνουν πάντα τα νιάτα στην κάθε εποχή.

Εξάλλου το Πάσχα έρχεται καθώς μπαίνομε στην Άνοι-

ξη. Φέρνω στηνθύμψη ένα δίστιχο του Ζαχαρία Παπαντωνίου:

*Μπουμπουκία ανθούν στην γειτονιά
Γαρούφαλλα στην γλάστρα*

Αυτά τα λόγια του ποιητή έρχονται πάντα να μου θυμίσουν την Μεγάλη Εβδομάδα και την Άνοιξη στις εκκλησίες στην πάλαι ποτέ ακμάζουσα Ελληνική Αλεξάνδρεια, που δεν υπάρχει πιά.

Το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής, οι κοπέλες στόλιζαν τον Επιτάφιο. Έρχονταν στην εκκλησία παρέες, τρεις-τρεις, ή ακόμη και τέσσερις και περισσότερες, με μια μεγάλη αγκαλιά από λουλούδια η κάθε μια.

Εμείς τα αγόρια της τότε εποχής, που στεκόμαστε στον αυλόγυρο της εκκλησίας, τις καμαρώναμε από μακριά λαχταρώντας ένα δικό τους βλέμμα.

Μια κλεφτή ματιά και κάποιο δικό τους κρυφό χαμόγελο, αρκούσε να μας γεμίσει ευτυχία.

*****

Αγαπητοί μου αναγνώστες αυτά είχα να πω σήμερα για τις Άγιες αυτές μέρες και να ευχηθώ από καρδιάς σε όλες και όλους ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Μπάμπης Ράκης

Πάνω αριστερά: Οι μεγάλοι ζωγράφοι της αναγέννησης εμπνεύστηκαν από τα Πάθη του Χριστού και μας έδωσαν κλασικά αριστουργήματα, προσφέροντας στην ανθρωπότητα την μεγαλύτερη πολιτιστική κληρονομιά. Στην εικόνα ένας από τους κλασικούς πίνακες του Ελ Γκρέκο. Πάνω μεσαία: Η μαστίγωση του Χριστού. Πάνω δεξιά: Η ανάβαση προς τον Γολγοθά. Κάτω αριστερά: Ο διαμερισμός των ιματίων του Χριστού. Κάτω μεσαία: Η Σταύρωση του Χριστού, έργο του Ελ Γκρέκο. Κάτω δεξιά: Η Αποκαθήλωση.